

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/109/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7821203061
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7821203061.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Adriany Murínovej v spore žalobcu: Urbárske a pasienkové pozemkové spoločenstvo Gočovo, so sídlom Gočovo 92, IČO: 31 314 481, zastúpeného JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20 proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX, zastúpený JUDr. Pavlom Kontrom, advokátom so sídlom v Trenčíne, Prístavná 2600/58, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 1C/33/2021-408 zo dňa 5. apríla 2024 v spojení so vznesenou námietkou zaujatosti žalovaného sudkyne JUDr. Silvie Majerníkovej

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

II. Sudkyňa JUDr. Silvia Majerníková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 1C/33/2021.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je povinný uhradiť škodu žalobcovi, a to uviesť do pôvodného stavu nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXX, katastrálne územie D., obec D., okres E., parcela registra C č. 651/7, o výmere 93 m2, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, pozemok, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasti, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 8.11.2021, ktorej zmena bola pripustená súdom do podoby súčasného znenia petitu uznesenia zo dňa 31.3.2023, sa domáhal voči žalovanému náhrady škody uvedením do predošlého stavu - nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXX, k.ú. D., obec D., okres E., parcela registra C č. 651/7, o výmere 93 m2, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, na ktorej je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasti, pričom eventuálne sa domáhal zaplata sumy 3.000,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 9.11.2019 do zaplata.

3. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že je výlučným vlastníkom vyššie uvedenej nehnuteľnosti s tým, že ide o pozemok, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna, a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasti. Dňa 9.11.2019 žalobca zistil, že došlo k poškodeniu a znehodnoteniu predmetnej lesnej cesty. Neskôr žalobca zistil, že škodu na jeho majetku spôsobil žalovaný, ktorý bez vedomia a súhlasu vlastníka cesty, bez stavebného povolenia stavebného úradu, použitím bagra cestu podkopal a rozryl, vysypal kamene z rieky a zneprístupnil pletivom, čím

urobil cudziu vec neupotrebitelnou z viacerých hľadísk. Poškodil tým cudziu vec, ktorá slúžila verejnosti a stala sa nefunkčnou, nespôsobilou a nepojazdnou pre motorové vozidlá. Týmto nedovoleným zásahom bol spôsobený aj havarijný stav, nakoľko došlo k obnaženiu plynovej a vodovodnej prípojky, čím spôsobil hrozbu úniku plynu do vonkajšieho prostredia. Žalobca mal za to, že boli naplnené všetky predpoklady zakladajúce nárok na náhradu škody, keďže bola porušená právna povinnosť žalovaným, ktorý znehodnotil vyššie opísaným spôsobom majetok žalobcu a tým vznikla žalobcovi škoda na majetku. Žalobca videl príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a vzniknutou škodou v tom, že žalovaný nedovoleným konaním, bez súhlasu žalobcu vstúpil na jeho nehnuteľnosť, pomocou bagra nehnuteľnosť poškodil a narušil kvalitu cesty. Žalobca komunikoval so žalovaným ústne a prostredníctvom SMS správ, pričom žalovaný ho ubezpečoval, že vec bude riešiť. Viackrát vyzýval žalovaného, aby uviedol pozemok do predošlého stavu, ale aj napriek tomu, že žalovaný prisľúbil nápravu, nestalo sa tak.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu z dôvodu, že pozemkové spoločenstvo nemôže byť žalobcom, nakoľko nie je vlastníkom nehnuteľnosti, teda nie vlastníkom lesnej cesty. Spochybnil aj legitimitáciu udelených splnomocnení a tvrdil, že žalobca nepreukázal, že žalovaný sa dopustil údajného protiprávneho konania, čím nie je ani vo veci pasívne vecne legitimovaný. Taktiež vzniesol námietku premlčania. Navrhoval žalobu v celom rozsahu zamietnuť, s čím ale žalobca nesúhlasil.

5. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, s odkazom na ust. § 185 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“), § 149 CSP, § 150 ods. 1, 2 CSP, § 151 ods. 1, 2 CSP, § 153 ods. 1 až 3 CSP, po právnom posúdení veci v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka („OZ“), § 442 ods. 1, 3 OZ, súd prvej inštancie v celom rozsahu vyhovel žalobe, v ktorej sa žalobca domáhal náhrady škody v zmysle § 420 ods. 1 a nasl. OZ voči žalovanému, ktorý mal podľa skutkového vymedzenia žalobcu spôsobiť škodu na pozemku – parc. registra C č. 651/7 kat. územie D., vedenej podľa príslušného listu vlastníctva vo výlučnom vlastníctve Urbárskeho a pasienkového pozemkového spoločenstva Gočovo, nakoľko mal za to, že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný, keďže pôvodná parcela E č. 605/4 za súčasného stavu parc. registra C č. 651/7 v kat. území D. patrí do vlastníctva žalobcu, t.j. tvorí vlastnú majetkovú podstatu, nehnuteľnosť patrí do vlastníctva podielových spoluvlastníkov, nakoľko podľa záznamu v PKV č. 275 už v roku 1934 bolo k parcelám v nej uvedených, a teda aj k parc. č. 605/2 (z ktorej vznikla pôvodná parcela č. 605/4 a súčasná parcela č. 651/7) vložené vlastníctvo právo pre Pasienkové spoločenstvo v Gočove, pričom zákon č. 97/2013 Z.z. ponechal totožné inštitúty a ich charakter tak, ako boli upravené v zákone č. 181/1995 Z.z. a rozlíšil medzi spoločnou nehnuteľnosťou vo vlastníctve jednotlivých členov pozemkového spoločenstva a medzi majetkom pozemkového spoločenstva.

6. Obranu žalovaného spočívajúcu v tom, že žiadna cesta na pôvodnej parcele registra E č. 605/4 neexistuje vyvracal historickým vývojom pomerov evidencie nehnuteľnosti v kat. území D., ktorý možno chápať komplikované, keďže pôvodná parcela č. 605/2 bola rozdelená hranicou zastavaného územia obce, ktorá v časti intravilánu bola poňatá ako nová parcela registra E č. 605/4, a keďže rozdelenie do PKV sa nezaznamenalo, parcela registra E č. 605/4 vznikla zápisom obnovenej evidencie pozemkov rozhodnutím ROEP č. 2019/2003/2 zo dňa 13.9.2004 a zostala naďalej evidovaná ako historická spoločná nehnuteľnosť, a teda v súčasnosti na LV č. XXX kat. územie D. zo dňa 30.3.2023 je na parcele registra E č. 651/7 o výmere 93 m² zastavaná plocha a nádvorie (táto nahradila parcelu registra E č. 605/4), na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasti, čím na parcele registra E č. 605/4 žiaden spôsob využitia pozemku uvedený nebol. Keďže pozemné komunikácie nie sú stavbami v zmysle § 119 ods. 2 OZ tak sa nezapisujú do katastra nehnuteľností a predstavujú podľa českej judikatúry určité stvárnenie, či spracovanie povrchu pozemku, a preto účelová komunikácia tvorená len nespevným povrchom alebo len kamennou drťou, či slabou vrstvou asfaltu bude súčasťou pozemku v zmysle súdnej praxe, čím je procesná obrana žalovaného v tomto smere právne irelevantná.

7. Súd prvej inštancie za účelovú posúdil aj námietku žalovaného, ktorou spochybnil legitimitu splnomocnení zo dňa 5.11.2021 a zo dňa 23.9.2022, ktorými boli predchádzajúca a súčasná právna zástupkyňa splnomocnené na zastupovanie v predmetnom spore. Podľa § 16 ods. 2 písm. a/ zákona o pozemkových spoločenstvách, výbor a/ koná za členov spoločenstva pred súdmi a orgánmi verejnej správy vo veciach podnikania na spoločnej nehnuteľnosti alebo na spoločne obhospodarovaných nehnuteľnostiach, ich spoločného užívania a obstarávania spoločných vecí vyplývajúcich z ich

vlastníctva. Podľa § 16 ods. 4 a 5 zákona o pozemkových spoločenstvách, výbor zodpovedá za svoju činnosť zhromaždeniu. Ak zo zmluvy o spoločenstve alebo zo stanov nevyplýva niečo iné, za výbor koná navonok predseda spoločenstva. Ak je na právny úkon, ktorý robí výbor, predpísaná písomná forma, je potrebný podpis predsedu. Predsedu spoločenstva v čase jeho neprítomnosti zastupuje poverený člen výboru zapísaný v registri. Podľa Stanov predmetného pozemkového spoločenstva zo dňa 26.5.2019 čl. XVI bod 4. predseda spoločenstva podpisuje zmluvy a právne úkony samostatne. Z registra pozemkových spoločenstiev vyplýva, že za výbor žalobcu, ktorý bol štatutárnym orgánom žalobcu v období od 27.5.2019 do 2.7.2022 (t.j. obdobie udelenia prvej plnej moci) konal predseda spoločenstva A. B. B. a za obdobie od 3.7.2022 do 11.5.2023 (t.j. obdobie udelenia druhej plnej moci) za výbor žalobcu konala predsedníčka spoločenstva B. E.. Predsedu spoločenstva v čase jeho neprítomnosti zastupoval poverený člen výboru, a to konkrétne A. B. B.. V súčasnosti od 3.11.2023 za výbor žalobcu koná jeho predseda A. B. B. a predsedu spoločenstva v čase jeho neprítomnosti zastupuje poverený člen výboru zapísaný v registri B. F. B.. Z tohto vyplýva, že udelenie vyššie uvedených plných mocí bolo udelené v súlade v tom čase platnými stanovami pozemkového spoločenstva a tiež v súlade so zákonom o pozemkových spoločenstvách.

8. Po právnom posúdení veci v zmysle § 100 a § 106 ods. 1 OZ súd prvej inštancie sa zaoberal aj vznesenou námietkou premlčania žalovaného a dospel k záveru, že k poškodeniu predmetného pozemku – cesty došlo dňa 11.11.2019, kedy sa žalobca dozvedel, že škodu spôsobil žalovaný. Žalobca žalobu podal na súde prvej inštancie dňa 6.11.2021, a keďže žalobu mohol podať najneskoršie do dňa 11.11.2021 je vznesená námietka premlčania bezdôvodná. Aj keď žalovaný popieral tvrdenie žalobcu, kedy sa o škode dozvedel, aj keby došlo ku škode v jarných mesiacoch roku 2019 plynie trojročná objektívna premlčacia doba. Preto nedošlo k premlčaniu uplatneného nároku ani v objektívnej trojročnej lehote, keďže žaloba bola podaná na súde prvej inštancie dňa 6.11.2021.

9. Následne súd prvej inštancie vychádzal z právneho posúdenia veci v zmysle § 420 ods. 1 a 3 OZ, a to čo sa týka vzniku škody, protiprávnosti konania žalovaného a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a protiprávnym konaním žalovaného a po ich preskúmaní súd mal za to, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal kauzálny nexus medzi protiprávnym konaním žalovaného a vznikom škody, ktoré spočívalo v rozkopaní pozemku žalobcu bez jeho súhlasu, čím žalovaný spôsobil žalobcovi škodu nepoužiteľnosťou lesnej cesty na pozemku žalobcu. Preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a uložil žalovanému uviesť predmetnú nehnuteľnosť do predošlého stavu, nakoľko usúdil, že je to možné a účelné. Dodal, že škoda sa uhrádza v peniazoch, ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 CSP s odkazom na ust. § 255 ods. 1 CSP.

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP. Zotrval na svojej procesnej obrane v konaní spočívajúcej v tom, že žalobca nemá aktívnu legitímáciu v konaní z dôvodov uvedených vo vyjadrení zo dňa 7.2.2022, keďže od začiatku popieral vlastníctvo žalobcu vo vzťahu nielen k parcele E KN č. 605/4 o výmere 77 m² ale aj k údajnej lesnej ceste C KN č. 651 vo výmere 848 m², aktuálne aj parcelu registra C KN č. 651/7 kat. územie D.. Uviedol, že v samotnom petite žaloby sa žalobca domáha buď náhrady škody vo výške 3.000,- eur alebo uvedenia do pôvodného stavu parcely E KN č. 605/4 o výmere 77 m² a parcely E KN č. 651 o výmere 848 m² a v konaní len poukazuje na nezaložený list vlastníctva k parcele C KN č. 651 o výmere 848 m² s tým, že spôsob využitia pozemku č. 22 nie je výslovne uvedený ako lesná cesta, čo je ale neobvyklé, nakoľko sa táto parcela C KN č. 651 nachádza v intraviláne obce a parcela E KN č. 98/2 tvorí majetkovú podstatu Urbáru a zápis na nejakom nezaloženom liste vlastníctva hovorí len o spôsobe využitia pozemku a nepreukazuje vlastníctvo údajnej lesnej cesty žalobcom, dávajúc do pozornosti aj listinu Okresného úradu Rožňava, pozemkový a lesný odbor, oddelenie lesného hospodárstva zo dňa 13.1.2021 č. OU-RV-PL02-2022, kde je uvedené, že parcela KN E č. 98/2 netvorí majetkovú podstatu Urbárskeho a pasienkového spoločenstva v Gočove. S poukazom na uvedené mal za to, že žalobca chcel využívať pozemky najmä aj parcelu E KN č. 95/1 a č. 98/2, ktoré nie sú vo vlastníctve Urbáru na ich jazdu do lesa motorovým vozidlom tam, kde je to zakázané. Svoje tvrdenia odvodzoval aj od listinných dôkazov, ktoré doručil do súdneho spisu, a to prípisom na č. 127 – Žiadosť o informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. OÚ RV, OPL – odpoveď zo dňa 24.05.2022 ako aj mapový podklad k odpovedi (na č. 128,129), kde je jednoznačne uvedené ako aj vyznačené na mapovom podklade, že lesná cesta, ako to označuje žalobca sa nenachádza na C. G. H. I. XXX, J. K. C. L. H. I. XX/X, ani na parcele E KN č. XXX/X, a že najbližšia lesná cesta sa nachádza vo vzdialenosti 122 m od parcela E

KN č. 98/2. V rámci svojho písomného vyjadrenia zo dňa 07.02.2022 aj doložil informácie z mapy zo dňa 07.02.2022 na č. 90 – z čoho jasne vyplýva aká je parcela E KN 605/4 úzka a že ťahá sa vedľa garáže, a preto prejazd motorovými vozidlami naloženými ťažkým nákladom a to drevom medzi garážou a vodnou stavbou, môžu tieto stavby poškodzovať. Taktiež dával do pozornosti aj zmenu žaloby, ktorú mal súd vyhodnotiť len ako úpravu žalobného petitu, nakoľko sa týka zmeny v evidencii v katastri nehnuteľností, o ktorej ale súd rozhodol ako o zmene petitu žaloby, čím jeho procesný postup nie je správny, a preto sú vo veci dané aj odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 2 CSP. Uvádzal, že žalobca sa pôvodne domáhal širšieho nároku, ak tvrdil, že je vlastníkom údajnej lesnej cesty na nezaloženom LV parcely E KN až o výmere 787 m² a pôvodne parcely E KN 605/4 o výmere 77m². Teda žalobca zmenil petit tak, že pôvodná parcela E KN č. 605/4 o výmere 77 m² sa zväčšila na 93 m² a žalobca upustil od náhrady škody vo vzťahu k parcele C KN č. 651 o výmere 787 m² resp. v nejakej jej časti. Z uvedeného vyplýva nesprávny postup súdu, čo má dopad na rozhodnutie vo veci samej, nakoľko v takomto prípade buď malo dôjsť k späťvzatiu žaloby v určitej časti, k čomu nedošlo, pričom v tejto časti je evidentne úspešný, ale takýmto posúdením veci sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, čo má vplyv aj na trovy konania. Bol toho názoru, že takýmto nesprávnym postupom súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Z uvedeného potom tiež vyplýva, že samotný žalobca nevie čo presne vlastní resp. vlastnil v čase podania žaloby, keď jednoznačne tvrdil, že je vlastníkom údajnej lesnej cesty parcely C KN č. 651 o výmere 787 m² – List vlastníctva nezaložený. S poukazom na uvedené, napriek zúženiu žalobného petitu, o čom sa malo rozhodovať, či sa jedná o späťvzatie žaloby, je potom nelogické, že naďalej sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 3.000,- eur, čo ani nezdokladoval a náležite výšku škody nepreukázal. Žalobca rovnako ani nezodôvodnil, prečo došlo k zväčšeniu pôvodnej parcely E KN 605/4 z výmery 77 m² na výmeru 93 m². Nevie ako mohol on poškodiť parcelu, ktorá sa zväčšila po viac ako roku od podania žaloby a vznáša aj voči tejto časti námietku premlčania. Preto aj parcela E KN č. 98/2 nepatrí do majetkovej podstaty Urbáru a súd vo väčšom rozsahu, ako sa nárok na náhradu škody uplatnil, aj nezákonne žalobcovi ju priznal. Dňa 30.03.2023 do súdneho spisu žalovaný doručil svoje písomné podanie na vykonanie dôkazu, a to vyžiadanie všetkých dokumentov, na podklade ktorých bolo pozemkové spoločenstvo – Urbár zapísaný od jeho vzniku po všetky zmeny až po súčasnosť. Preto tento dôkaz bolo nevyhnutné vykonať pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie. Rovnako k tomuto podaniu doložil aj Návrh na začatie vyvlastňovacieho konania a Plnomocenstvo zo dňa 04.04.2022 (na čl. 266 -270), navrhovateľom je obec Gočovo, ktorú zastupuje A. B. B., tá istá osoba, ktorá iniciovala začatie toho súdneho konania. Poukazyval na skutočnosť, že v návrhu na začatie vyvlastňovacieho konania tvrdí v podstate žalobca, že parcela E KN č. 95/1 je miestnou komunikáciou, pričom tá istá osoba A. B. B. v tomto konaní tvrdil, že aj parcela E KN č. 95/1 je údajná lesná cesta, keďže parcela C KN č. 651 prekrýva túto parcelu. Z uvedeného je jednoznačné prospechárske zavádzanie tej istej osoby A. B. B., kde raz je parcela E KN č. 95/1 lesnou cestou a inokedy miestnou komunikáciou. S týmito závažnými skutočnosťami sa súd prvej inštancie nezaoberal a nevysporiadal, čo má vplyv práve na hodnovernosť tvrdení žalobcu. Dodal, že takýchto rozporov bolo v súdnom konaní viac. S poukazom aj vyššie uvedené popieral aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a bol toho názoru, že žalobca - Urbárske a pasienkové pozemkové spoločenstvo Gočovo (ďalej aj ako „Urbár“) nie je sám o sebe subjektom ako strana sporu, keďže stranou sporu sú podielníci ako vlastníci pôvodnej parcely registra „E“ č. 605/4 a títo nie sú označení. Urbár môže byť len zákonným zástupcom aj to v stanovených prípadoch. Nakoľko Urbár nie je aktívne vecne legitimovanou osobou, spochybňoval aj platnosť udelených plných mocí právnym zástupcom, tým pádom aj samotné podanie žaloby vo veci samej a právne účinky jej podania. Súd prvej inštancie nesprávne a svojvoľne vyhodnotil historické zápisy v pozemkníhovej vložke č. XXX na čl. 187 (ďalej aj ako „PKV č. 275“) poukazujúc na zákon č. 97/2013 Z.z. a zákon č. 181/1995 Z.z. bez opory na konkrétne zákonné znenia, keďže úplne odignoroval poznámku v PKV č. 275 o obmedzení práva vlastníckeho prídelcov ako aj ich právnych nástupcov, čo je v rozpore s tým, čo tvrdí súd prvej inštancie. Práve majetok pozemkového spoločenstva vzniká až v súvislosti s užívaním a hospodárením na spoločnej nehnuteľnosti a samotné spoločenstvo vlastníka podielov na spoločnej nehnuteľnosti vlastníctvo jednotlivých vlastníkov ale zostáva zachované a spoločenstvo vystupuje len v pozícii ich ohospodároveľa s odkazom na ust. § 13 ods. 1, 2 zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách, keďže spoločná nehnuteľnosť je vo vlastníctve členov a nie spoločenstva, čím vo veci nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu. Preto aj podieloví spoluvlastníci spoločnej nehnuteľnosti môžu nadobudnúť vlastníctvo maximálne do limitu 49 podielu a na LV č. XXX parcely registra E kat. územie D. sa uvádza, že ide o spoločné nehnuteľnosti podľa zákona č. 97/2013 Z.z.. Preto žalobca nemôže byť vlastníkom spoločnej nehnuteľnosti a tieto nemohol nadobudnúť v roku 2000, keďže to zákon nepripúšťal s odkazom na ust. § 9 ods. 9 zákona č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločenstvách. Žalobca zároveň ani nepreukázal, kedy mala vzniknúť údajná škoda, kedy sa o nej dozvedel a o tom, kto

za ňu zodpovedá. Žalobca nepreukázal, že by sa bol dopustil údajného protiprávneho konania resp. v ním uvádzanom rozsahu práve žalovaný, a preto mal za to, že nie je pasívne vecne legitimovaný, čo má vplyv aj na plynutie premlčacej doby, preto týmto vznáša námietku premlčania. Uviedol, že vznik škody, rozsah a jej výška 3.000,- eur je svojvoľne vyčíslená, príčinnú súvislosť medzi jeho údajným protiprávnym konaním a vznikom škody a jej rozsahom, tiež aký bol pôvodný stav údajnej cesty, pozemku pred jeho údajným protiprávnym konaním a kde presne sa nachádza poškodenie. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil výrok rozsudku a žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

11. V doplnení odvolania žalovaný uviedol, že predkladá 2x CD nosič, na ktorom sú vyhotovené fotografie, ktoré nasnímal dňa 20.4.2024 s poukazom na výpoveď svedkyne C. M., ktoré spochybňujú nepriechodnosť lesnej komunikácie motorovými vozidlami, keďže z vyhotovených fotografií je zrejmé, že parcela je priechodná aj motorovými vozidlami, keďže snímky zachytávajú jazdu motorovým vozidlom po tejto parcele. Doložil aj mapový podklad k pozemkovoknižnej vložke č. XXX, na čl. 187, ktorý si súd nevyžiadal, z ktorého je evidentné, že parcela č. 605/2 ako sa píše v PKV č. 275 – cesta sa prepájala na parcelu č. 569/1 a nachádza sa tak, ako sa aj uvádza v potvrdení OÚ RV, OPL, že najbližšia lesná cesta sa nachádza vo vzdialenosti 122 m od parcely E KN Č. 98/2, ako aj od novej parcely č. C KN č. XXX/X - pôvodne č. E KN č. XXX/X. Tento mapový podklad podľa jeho názoru nebol zámerne doložený, resp. vyžiadany súdom. Ďalšia časť parcely označenej ako č.605/2 les susedí s parcelou č. 568/2 a č. 568/1 - z čoho jasne vyplýva, že parcela 605/2 - les a parcela 605/2 cesta ani len v teoretickej rovine nesusedila s budovami mlyna a rodinným domom D. XXX, ktoré v rovnakej podobe stoja dodnes. Celý výklad súdu týkajúci sa predmetnej parcely 605/2 cesta a 605/2 les je značne nepresný a zmätočný snažiaci sa úplne znepríehľadniť situáciu. Parcelu č. 605/2 cesta a 605/2 les, preto označil ružovou farbou pre lepšiu orientáciu, a preto bolo nutné týmto doplniť jeho odvolania o fotografie a mapový podklad + stručný popis mapového podkladu, aby aj pre nezainteresované osoby bolo jasne čo je pravda a čo je pokus o skresľovanie pravdy s apelom na ust. § 185 ods. 2 CSP.

12. Rovnako v doplnení odvolania žalovaný uviedol, že spoločnou nehnuteľnosťou nikdy nemôže byť stavba a súd prvej inštancie mal ustanoviť znalca z príslušného odboru, či sa na parcele C KN č. 451/7 nachádza nejaký asfalt, keďže žalovaný mal za to, že cesta sa tam nenachádza, a ide len o lesnú cestu, čím je hodnotenie súdu nesprávne s poukazom aj na tú skutočnosť, že ide o pozemok v ochrannom pásme vodnej stavby – malej vodnej elektrárne, a teda v ochrannom pásme vodnej stavby, kde sa dodržiava určitý právny režim. Preto je namiesto otázka legitimacy jazdy ťažkými vozidlami naloženými drevom v ochrannom pásme sporná. Rovnako spochybňoval aj legitimitu splnomocnených právnych zástupcov žalobcu zo dňa 5.11.2021 a zo dňa 23.9.2022, nakoľko Urbár je len zákonným zástupcom, ale nie stranou sporu, ktorá má byť správne označená aj na plnomocenstve a rovnako ak za výbor koná navonok predseda spoločnosti, je štatutárnym orgánom, pričom žalobca ani nedoložil rozhodnutie výboru o podaní predmetnej žaloby, čo vyplýva z ust. § 16 ods. 1 zák.č. 97/2023 o pozemkových spoločnostiach. Následne rozporoval výpovede A. B. B. zo dňa 31.3.2023 a svedkyne C. M., ktorá je susedom starostu obce A. B. s apelom na to, že na pozemku registra EKN 98/2 je odpadný kanál vodnej stavby, preto tam nie je možné jazdiť, pričom konkrétne rozoberal výpoveď aj ďalšieho svedka N. H.. Predovšetkým apeloval na nevykonateľnosť výroku napadnutého rozhodnutia so zreteľom na stav predmetnej lesnej cesty pred jej poškodením, a preto mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v spore.

13. Žalovaný dňa 12.4.2024 doručil súdu prvej inštancie námietku zaujatosti v zmysle § 52 CSP voči zákonnej zástupkyňi v spore s odôvodnením, že počas pojednávania dňa 5.4.2024 približne v čase o 1:7:02 hod. – 1:9:39 hod. potom, ako sa na pojednávaní zúčastnené osoby vzdialili z pojednávacej miestnosti za účelom vyhlásenia rozsudku, sudkyňa volala neznámej osobe za účelom toho, aby jej táto osoba poradila v súvislosti s rozhodovaním vo veci ohľadom vyhodnotenia vykonaných dôkazov, konkrétne ohľadom vykonaných výsluchov svedkov a aby jej poradila ako má vo veci postupovať, keďže jej strana sporu namieta zaujatosť – hodnovernosť svedkov v konaní. Uvedenú skutočnosť v podanom vyjadrení aj zákonná sudkyňa potvrdila v tom znení, že počas prerušeného pojednávania konaného dňa 5.4.2024 sa telefonicky radila s kolegyňou o procesnej otázke týkajúcej sa záveru posúdenia svedeckej výpovede v znení posúdenia dôveryhodnosti, resp. nedôveryhodnosti výpovedi svedka a zhodnotení svedeckej výpovede až vo veci samej, pričom celý priebeh telefonátu je zaznamenaný na zvukovom zázname z predmetného pojednávania a keďže sa subjektívne necítila byť vo vzťahu k stranám sporu zaujatá, ale v prípade, že uvedené vzbudzuje objektívnu zaujatosť, nemala výhrady k tomu, aby bola z vykonávaných úkonov v predmetnej veci vylúčená.

14. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného spolu s jeho doplnením ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a § 380 CSP z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, lebo postupom súdu prvej inštancie boli žalovanému odňaté jemu patriace procesné práva a možnosť konať pred súdom v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, dávajúc apel aj na nepreskúmateľnosť odôvodnenia rozhodnutia v celom rozsahu (§ 220 ods. 2 CSP) a jeho zmätočnosť a nejasnosť, aj čo sa týka nevyhodnotenia všetkých vykonaných ako aj nevykonaných dôkazov (§ 191 a nasl. CSP) s dopadom na učené právne posúdenie veci a to najmä čo sa týka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, čo je v spore „ex off“ vždy povinnosťou súdu a nakoľko tento nedostatok nie je možné odstrániť (napraviť) v odvolacom konaní, odvolací súd postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Ako prvé za nedôvodnú odvolací súd považuje vznesenú námietku zaujatosti žalovaného voči zákonnej sudkyňi JUDr. Silvii Majerníkovej z dôvodu jej pomeru k strane sporu, resp. osobám zúčastneným na konaní, keďže dňa 5.4.2024 o 12.00 hod. sa konalo pojednávanie v predmetnej veci, o čom bol vyhotovený zvukový záznam v súlade s § 98 CSP, ktorý si vypočul dňa 6.4.2024, v čase o 1:07:02 hod, 1:09:39 hodine a z ktorej vyplýva, že po tom, čo sa zúčastnené osoby vzdialili z pojednávacej miestnosti za účelom vyhlásenia rozsudku, sudkyňa volala neznámej osobe za účelom toho, aby jej táto osoba poradila v súvislosti s rozhodovaním vo veci ohľadom vyhodnotenia vykonaných dôkazov, konkrétne ohľadom vykonaných výsluchov svedkov a aby jej poradila ako má vo veci postupovať, keďže strana sporu namietala zaujatosť – hodnovernosť svedkov v konaní, čím informovala cudziu osobu o priebehu pojednávania. Bol toho názoru, že takéto informácie sudkyňa poskytnúť nemohla s poukazom na ust. § 30 ods. 2 písm. f/ zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov a podľa článku 141 ods. 1 a článku 144 ods. 1 Ústavy SR, taktiež § 30 ods. 10, 11 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a preto má dôvodné pochybnosti o nestrannosti a nezaujatosti namietanej sudkyne, ktorú preto navrhoval, aby nadriadený súd vylúčil z ďalšieho prejednania a rozhodnutia v predmetnej veci podľa § 54 ods. 2 CSP. S dôvodnosťou vznesenej námietky zaujatosti sa preto krajský súd nestotožnil, keďže po vypočutí zvukovej nahrávky vyhotovenej z pojednávania zo dňa 5.4.2024 vyplýva, že počas prerušeného pojednávania konaného dňa 5.4.2024 sa sudkyňa radila s treťou osobou (podľa jej tvrdenia s kolegyňou), ale len o postupe v procesnej otázke týkajúcej sa záveru posúdenia dôveryhodnosti, prípadne nedôveryhodnosti svedeckej výpovede s tým, že sama sudkyňa dospela k záveru, že svedeckú výpoveď zhodnotí v rozsudku vo veci samej, a keďže ide len o čisto všeobecné konštatovanie jej procesného postupu v konaní bez akejkoľvek konkretizácie sporu a strán sporu, vo zvukovom zázname sa spomína slovo „svedkyňa“ bez jej konkretizácie, ako aj skutočnosti sporu, pričom ani samotná zákonná sudkyňa sa subjektívne necítila vo vzťahu k stranám sporu byť zaujatá a čo sa týka objektívnej stránky ponechala rozhodnutie o vznesenej námietke na odvolacom súde; krajský súd uvádza, že námietka zaujatosti sa týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo k jeho rozhodovacej činnosti, na ktoré súd ani neprihliada a v takomto prípade sa vec nadriadenému súdu ani nepredkladá (§ 53 ods. 3 CSP) s tým, že námietka zaujatosti žalovaného bola uplatnená do 7 dní, odkedy sa žalovaný dozvedel o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený (predmetné pojednávanie súdu prvej inštancie sa konalo dňa 5.4.2024), zo vznesenej námietky zaujatosti je zrejmé, že o dôvode vylúčenia sa právny zástupca žalovaného dozvedel dňa 6.4.2024, keď sa oboznámil s nahrávkou z elektronického súdneho spisu a vznesenú námietku zaujatosti doručil súdu prvej inštancie dňa 12.4.2024, čím námietku zaujatosti uplatnil v zmysle § 53 ods. 1 CSP a teda včas. Krajský súd len dodáva, že pochybnosť žalovaného o nestrannosti zákonnej sudkyne ani nepramení z preukázania existencie takého jej vzťahu (pozitívneho alebo negatívneho) k strane (stranám sporu), k ich zástupcom alebo osobám zúčastnených na konaní, ktorá by objektívne zadávala dôvod pochybovať o jej spôsobilosti vec prejednať a rozhodnúť nestranne, keďže zákon v zmysle § 49 ods. 3 CSP výslovne vylučuje, aby dôvodom na vylúčenie sudcu z pojednávania a rozhodovania sporu boli okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní a zákon vylučuje, aby dôvod pochybnosti o sudcovskej nezaujatosti bol spájaný s jeho rozhodovacou činnosťou.

Preto dôvod na vylúčenie zákonného sudcu nemožno bez ďalšieho vzhliadnuť ani v nepriaznivom rozhodnutí, hoc by sa aj ukázalo ako vecne nesprávne (pozri Števček, M.: Civilný sporový poriadok. Komentár, vyd. C.H.Beck v Prahe, 2016) s apelom na to, že zákon spája vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nielen zo skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosti o jeho nezaujatosti, pričom nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 ods. 1 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania vecí pridelených mu v súlade s rozvrhom práce príslušného súdu len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť o veci v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo, keď jeho vzťah k veci, k stranám sporu alebo k ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti sudcu a pri všetkej mozgnej snahe správnosť rozhodnutia, sudca nebude môcť rozhodovať v danej veci nezávisle a nestranné. V zmysle judikatúry ESLP relevantná obava z nestrannosti sudcu sa musí zakladať na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach, ktoré vzbudzujú pochybnosť o nestrannosti sudcu v očiach strán a verejnosti (III.ÚS/24/05) s tým, že objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť, čo i len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Existencia oprávnených pochybností závisí od posúdenia konkrétnych okolností prípadu. Žalovaným úvahy, resp. pochybnosti o možnom pomere k strane sporu, resp. osobám zúčastneným na konaní, pramenia zo skutočnosti, že mala informovať cudziu osobu, ako bude vo veci postupovať ešte pred samotným vyhlásením rozsudku a jeho odôvodnení a vôbec právoplatným skončením vo veci, pričom zo zvukovej nahrávky vyhotovenej z pojednávania zo dňa 5.4.2024 vyplýva, že sa s treťou osobou radila čisto vo všeobecnom charaktere procesného postupu vysporiadania sa s posúdením dôveryhodnosti, resp. nedôveryhodnosti výpovede svedkyne bez konkretizácie sporu, osôb a sama sudkyňa dospela k záveru, že tak učiní až v odôvodnení samotného rozhodnutia veci a keďže z tohto telefonického rozhovoru nevyplývajú žiadne konkrétne skutočnosti týkajúce sa predmetu sporu, či strán sporu, prípadne iných osôb zúčastnených v konaní s odkazom na ust. § 49 ods. 1 CSP, prípadne k ich zástupcom alebo osobám zúčastnených na konaní, tak nemožno mať odôvodnené pochybnosti o nezaujatosti zákonnej sudkyne prejednávajúceho spor, čím sú tvrdenia žalovaného založené iba na subjektívnom hodnotení, čo potvrdzuje aj samotné vyjadrenie namietanej sudkyne JUDr. Silvie Majerníkovej, ktorá sama uviedla, že nemá žiadny pomer k sporu, k stranám sporu a ani k ich zástupcom alebo zúčastneným osobám v konaní (§ 49 ods. 1 CSP). Námetka zaujatosti bola doručená odvolaciu súdu až po rozhodnutí vo veci samej v zmysle § 56 CSP spolu s odvolaním proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorý z dôvodu danosti uplatnených odvolacích dôvodov namietaných žalovaným v podanom odvolaní v kontexte preskúmania ako prvej vecnej legitímácie strán sporu a to najmä aktívnej vecnej legitímácie žalobcu so zreteľom aj na preskúmanie ďalších uplatnených odvolacích námietok zo strany žalovaného, ktoré majú vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, krajský súd konštatuje, že vznesená námietka zaujatosti zo strany žalovaného a jej odôvodnenie nezakladá legitímne pochybnosti o nestrannom rozhodnutí zákonnej sudkyne ani do budúcnosti po zrušení veci a jej vrátení súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže vznesená námietka zaujatosti nie je relevantná v zmysle ust. § 49 ods. 1 CSP a konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR a ESLP a preto nemožno ani v ďalšom konaní v danom spore mať objektívne pochybnosti o schopnosti zákonnej sudkyne JUDr. Silvie Majerníkovej, že v danom prípade spor nestranné a nezaujato rozhodne a že bude postupovať v ďalšom konaní v intenciách zákona a princípu spravodlivosti, ako aj v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto zrušujúcom uznesení, ktorým je sudkyňa viazaná v zmysle § 391 ods. 2 CSP.

17. Preto Krajský súd v Košiciach ako nadriadený súd sudkyňu JUDr. Silviu Majerníkovú z prejednávania a rozhodovania daného sporu v ďalšom konaní nevylúčil, čím odpadá v spore dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. c/ CSP, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

18. K preskúmaniu veci samej v odvolacom konaní odvolací súd uvádza, že žalovaný v podanom odvolaní uplatnil aj odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP, t.j. že neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky

procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/ CSP o nesplnení procesných podmienok je daný nedostatkom žaloby, právomoci súdu, príslušnosti súdu, procesnej subjektivity, procesnej spôsobilosti, prekážkou začatého konania, prekážkou rozsúdenej veci., ktoré súd „ex offio“ skúma počas celého priebehu konania.

20. V zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká zákonnému ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

21. Postup súdu, ktorým znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. III.ÚS 156/06, III.ÚS 331/04, II.ÚS 174/04).

22. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivé konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I.ÚS 46/05).

23. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

24. Ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, je táto skutočnosť dôvodom, pre ktorý odvolací súd napadnuté rozhodnutie musí zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom takouto závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne (pozri napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MCdo 6/2010 z 26.3.2012, 3Cdo 158/2012 zo 14.11.2012, 4Cdo 108/2012 z 26.2.2013).

25. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený inou procesnou vadou konania danou aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, čo konštatoval aj Najvyšší súd SR v Stanovisku občianskoprávneho kolégia zo dňa 3.12.2015 uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky 1/2016.

26. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

27. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné

zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

28. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom, spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého súd zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam.

29. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a pod. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

30. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. g/ CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak strana sporu oprávnene uplatní nové dôkazné prostriedky v súlade s § 366 CSP a z týchto skutočností vyplynie skutkový stav, ktorý je v rozpore so zisteným skutkovým stavom tvoriacim základ napadnutého rozhodnutia, t.j. je zrejmé, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav, ktorý ako základ rozhodnutia neobstojí. Podľa ust. § 366 C.s.p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Z uvedeného je zrejmé, že zákon pripúšťa skutočnosti alebo dôkazy v odvolacom konaní, v ktorom sa napáda rozhodnutie vynesené v prvoinštančnom konaní, iba v obmedzenom rozsahu. Strana sporu zásadne nemôže uplatniť v odvolacom konaní tie dôkazy a skutočnosti, ktoré mohla uplatniť, ale neurobila tak v základnom konaní pred súdom prvej inštancie. Tieto dôkazy a skutočnosti nemôže vziať do úvahy ani odvolací súd. V zmysle citovaných ustanovení právo tzv. novôt v odvolacom konaní je nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len v prípadoch uvedených v § 366 CSP.

31. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

32. Odvolací súd ako prvé konštatuje dôvodnosť uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP s dopadom na ďalšie uplatnené odvolacie dôvody okrem danosti odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. c/ CSP, keďže súd prvej inštancie sa „ex off“ nedôsledne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) vysporiadal s aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu v tomto konaní, ako aj s vykonateľnosťou petitu žaloby, čo má vplyv aj na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko každé rozhodnutie súdu musí byť aj vykonateľné a požiadavka vykonateľnosti rozhodnutia súdu je smerodajná, čo sa týka rozhodovacej činnosti súdov, berúc do úvahy aj námietku žalovaného, ktorou spochybňoval legitimitu splnomocnení zo dňa 5.11.2021 a zo dňa 23.9.2022.

33. Žalobca v konaní menil petit žaloby, keďže upustil od náhrady škody vo vzťahu k parcele C-KN č. 651 o výmere 787 m², resp. v niektorej jej časti (viď petit žaloby na č.l. 2 v znení alternatívneho petitu), o čom súd v zmysle § 139 CSP rozhodol uznesením na pojednávaní konanom dňa 31.3.2023 na č.l. 296, keďže mal vecne správne podľa odvolacieho súdu za to, že ide o návrh na zmenu žaloby a výsledky doterajšieho konania sú podkladom o zmenenej žaloby. Nakoľko proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné, súd prvej inštancie vecne správne bol viazaný už týmto návrhom v znení uplatneného nároku, o ktorom aj súd prvej inštancie v zmysle § 212 CSP v celom rozsahu rozhodol s tým, že zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo; zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe a za zmenu žaloby sa nepovažuje úkon žalobcu, ktorým mení uplatnený nárok, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (§ 140 CSP). Preto je odvolacia námietka v tomto smere nedôvodná s tým, že aj naďalej v konaní ide o alternatívny petit žaloby titulom náhrady škody.

34. Odvolací súd apeluje na to, že pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností v žalobe je prejavom tzv. povinnosti tvrdenia, teda povinnosti substancovať svoje skutkové tvrdenia tak, aby z nich súd mohol vyvodiť, o čom má rozhodnúť. Žalobca tak musí v žalobe jasne, stručne a zrozumiteľne (prítom i nezameniteľne) uviesť skutkový dej, od ktorého odvodzuje porušenie svojho subjektívneho práva v sporovom konaní. Povinnosť uviesť rozhodujúce skutočnosti má veľký význam pri aplikácii a interpretácii právnej normy zo strany súdu pri rozhodovaní veci. Ak je skutkový dej zmätočný, alebo absentuje vôbec, ide o vady žaloby odstrániteľné postupom v zmysle ust. § 129 CSP. Súd prvej inštancie v zmysle tohto ustanovenia nekonal s odkazom na nejasnosť, neurčitosť petitu žaloby, o ktorom súd aj rozhodol, bez zreteľa na požiadavku vykonateľnosti každého rozhodnutia súdu, nakoľko výrok súdneho rozhodnutia musí obsahovať presný opis toho, čo má strana sporu vykonať, aby tento výrok bol materiálne vykonateľný núteným výkonom rozhodnutia v exekučnom konaní a to aj v zmysle ust. § 420 OZ ako aj § 442 ods. 1, 3 OZ.

35. V tomto znení s odkazom na uznesenie NS SR sp.zn. 1Cdo/171/2022 zo dňa 13.12.2023 dáva odvolací súd apel na to, že podľa § 232 ods. 1 CSP vykonateľnosť je vlastnosť súdneho rozhodnutia ukladajúceho povinnosť plniť, ktorá spočíva v možnosti jeho priamej a bezprostrednej vynútiteľnosti zákonnými prostriedkami. Podľa § 185 ods. 3 CSP súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva. Materiálna stránka vykonateľnosti súdneho rozhodnutia predstavuje súhrn obsahových náležitostí exekučného titulu umožňujúci bezproblémové identifikovanie subjektov i rozsahu judikovanej povinnosti. Cieľom § 185 ods. 3 CSP je eliminovať situácie, keď budú v rozhodnutí súdu práva a povinnosti určené tak, že rozhodnutie nebude vykonateľné. Uvedené ustanovenie dáva súdu možnosť, aby v prípade, že má za to, že petit, ktorý navrhol žalobca, bude v prípadnom exekučnom konaní nevykonateľný, mohol súd sám tento nepriaznivý dôsledok zvrátiť tým, že vykoná aj taký dôkaz, ktorý strana nenavrhol, t. j. opäť ide o prevenciu pred zmarením účinkov súdneho rozhodnutia. Nevyhnutným materiálным predpokladom pre nariadenie výkonu rozhodnutia je, aby práva a im zodpovedajúce povinnosti boli vo vykonávanom rozhodnutí určené presným a nepochybným rozhodnutím, čo koniec koncov vyplýva aj zo samotnej podstaty exekučného konania. Ak má byť nejaké právo a jemu zodpovedajúca povinnosť vynučená výkonom rozhodnutia, musia byť stanovené tak, aby vykonávací (exekučný) súd vedel, čo má byť výkonom rozhodnutia vynútené, aby to nemusel počas exekučného konania zisťovať. Rozhodnutie, ktoré nespĺňa tieto predpoklady, stráca pre účastníkov (najmä pre víťaznú sporovú stranu) význam, pretože plnenia sa oprávnený nemôže domôcť, nakoľko súd buď exekúciu nenariadi, alebo nesprávne nariadenú exekúciu v každom štádiu konania zastaví. Teória rozlišuje formálnu a materiálnu vykonateľnosť. Pod formálnou vykonateľnosťou rozumieme to, že rozhodnutie splnilo zákonom stanovené predpoklady na to, aby sa stalo vykonateľným. Tieto zákonné predpoklady môžeme chápať ako to, že rozhodnutie

bolo riadne doručené a márne uplynula lehota na dobrovoľné plnenie. (...) Z hľadiska materiálnej vykonateľnosti je rozhodnutie vykonateľné vtedy, ak obsahuje: - presnú individualizáciu oprávneného - presnú individualizáciu povinného - presné vymedzenie práva a povinností k plneniu - presný rozsah a obsah plnenia - presne stanovenú lehotu na plnenie. Možnosť súdu vykonať aj iný ako navrhnutý dôkaz za účelom vydania vykonateľného rozhodnutia poskytuje súdu možnosť, aby výrok upravil tak, aby bol vykonateľný. Za týmto účelom môže byť potrebné vykonať aj iné, stranami nenavrhnuté dôkazy. Zmyslom tejto právnej úpravy je zmierniť formalizmus procesného práva za účelom dosiahnutia ochrany hmotného práva (Števček, M. § 232 [Vykonateľnosť rozsudku]. In: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 940-941. ISBN: 978-80-7400-909-9.) Presný, určitý a zrozumiteľný petit nie je vyjadrením iba formálnych náležitostí návrhu na začatie konania, ale je aj nevyhnutným predpokladom toho, aby súdne rozhodnutie bolo (z materiálneho hľadiska) vykonateľné, a aby nastali právne účinky, ktoré navrhovateľ sledoval podaním návrhu na začatie konania. Ak má súd za to, že návrh výroku súdu tak, ako ho navrhol žalobca, nemôže v exekučnom konaní obstáť, súd by mal stranu vyzvať, aby tento nedostatok odstránila, ak ho nevie odstrániť sám. Otázka, či môže súd v záujme ochrany práva a poskytnutia adekvátnej súdnej ochrany vyzvať žalobcu, aby nedostatočne formulovaný petit konkretizoval, prípadne inak upravil, nie je jediná problematická. Variabilita procesných situácií v praxi prináša rôzne iné situácie, kde je potrebné nájsť správnu mieru sudcovského aktivizmu. Je namieste upustiť od formalistického prístupu, ktorý sa javí ako najjednoduchší, a prísť k materiálnej ochrane práva a k trendom nastolených ESRP, konkrétne k aplikácii zásady *iura novit curia* do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Zásada „*iura novit curia*“ neznamená len vyjadrenie toho, že „súd pozná právo“, ale má priniesť odpoveď na otázku, do akej miery môže súd poskytnúť ochranu porušenému právu, do akej miery môže byť v konaní aktívny, ak strana nevie realizovať svoje procesné práva dostatočne. Aj v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR sa najmä v ostatnom období kladie osobitný dôraz na materiálne chápanie ochrany základných práv a ústavnosti. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, pričom pri interpretácii a aplikácii právnych predpisov vychádza zo zmyslu a účelu príslušnej právnej úpravy a dbá o to, aby prijaté riešenie bolo akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti. Podľa Ústavného súdu SR výklad relevantných právnych noriem nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha. (D., K. § 140 [Pojem zmena žaloby]. In: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 565-571. ISBN: 978-80-7400-909-9.) Konštatovanie „vedenie do pôvodného stavu“ je podľa odvolacieho súdu, ak v spore postráda jednoznačné preukázanie pôvodného stavu jednoznačne späť s nevykonateľnosťou vydaného rozhodnutia súdu (§ 232 CSP), pričom netreba ale opomenúť to, že ide o alternatívny petit žaloby, nakoľko sa žalobca eventuálne domáhal aj náhrady škody vo výške 3.000,- eur s príslušenstvom.

36. Žalovaný zároveň aj spochybňoval aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu a tým aj platnosť udelených splnomocnení zo dňa 5.11.2011 a 23.9.2022, ako aj samotné podanie žaloby vo veci samej a právne účinky jej podania, keďže súd prvej inštancie nesprávne a svojvoľne mal zákonne vyhodnotiť historické zápisy v pozemkovoknižnej vložke č. XXX na č.l. 187 (ďalej aj ako „PKV č. 275“) s poukazom na zákon č. 97/2013 Z.z. a zákon č. 181/1995 Z.z., pričom mal odignorovať poznámku v PKV č. 275 o obmedzení vlastníckeho práva prídelcov, ako aj ich právnych nástupcov, keďže spoločenstvo vystupuje len v pozícii obhospodarovania podielov na spoločnej nehnuteľnosti jednotlivých vlastníkov, pričom žalobca ako Urbárske a pasienkové pozemkové spoločenstvo Gočovo nemá právnu subjektivitu v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách a preto ani žalobca nemá aktívnu vecnú legitimitáciu v spore, čo má vplyv aj na udelenie splnomocnenia, ktoré udelil neexistujúci právny subjekt, čím je splnomocnenie nulité, keďže netreba zabúdať na to, že na pozemku žalobcu ako Urbárskeho a pasienkového pozemkového spoločenstva v Gočove malo dôjsť k vzniku škody, ktorý spôsobil žalovaný. Tu poukazoval žalovaný podľa odvolacieho súdu dôvodne aj na bod 5. písm. c/ vyhlásenia spoločníkov Urbárskeho a pasienkového pozemkového spoločenstva Gočovo a súhlas výboru spoločenstva o podaní žaloby, čo v konaní doposiaľ nebolo preukázané, aj keď je to v konaní smerodajné, keďže žaloba je podaná v mene Urbáriátu, ktorý nemôže sám o sebe byť subjektom ako strana sporu, keďže stranou sporu sú len podielníci ako vlastníci pôvodnej parcely registra E č. 605/4, ktorí ale nie sú v žalobe označení a žalobca ako Urbár môže byť len zákonným zástupcom, aj to v stanovených prípadoch potom, čo bude dôsledne vo veci preskúmaná namietaná skutočnosť, že

parcela E – KN č. 98/2 ani nepatrí do majetkovej podstaty Urbáru a to ako mohlo dôjsť k zväčšeniu pôvodnej parcely E-KN č. 65/4 z výmery 77 m² na výmeru 93 m². Preto je povinnosťou súdu dospieť k jednoznačnému záveru o vzniku novovytvorenej parcely reg. C č. 651/7, ktorá má patriť do vlastníctva žalobcu v kontexte vykonania dôkazu aj vzniku žalobcu a jeho právnej subjektivity v spore, nakoľko odôvodnenie v bode 29. je rozporuplné s poukazom aj na to, že je v podstate sporný základ predmetného nároku, teda aj jeho existencia a vlastníctvo, keďže lesná cesta má byť umiestnená inde a predmetná parcela má tvoriť pozemok v ochrannom pásme vodnej stavby – malej vodnej elektrárne, kde sa dodržiava určitý právny režim.

37. Odvolací súd čo sa týka predmetných nehnuteľnosti uvádza, že ak predmetné nehnuteľnosti tvoria pozemkové spoločenstvo, tvoria tzv. spoločnú nehnuteľnosť podľa ust. § 8 zákona č. 97/2003 Z.z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších právnych predpisov, ktoré ale žalobca nemôže samostatne užívať a ani hospodáriť, keďže tieto pozemky sú v podielovom spoluvlastníctve viacerých subjektov a preto aktívne vecne legitimovanou osobou je pozemkové spoločenstvo, keďže o hospodárení so spoločnou vecou rozhodnú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov a to zákonom daným spôsobom.

38. Podľa § 8 zákona č. 97/2013 Z. z. o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších zmien a doplnkov spoločnou nehnuteľnosťou na účely tohto zákona sa rozumie jedna nehnuteľná vec, ktorá môže pozostávať z viacerých pozemkov a na ktorú sa vzťahovali osobitné predpisy. Podielové spoluvlastníctvo spoločnej nehnuteľnosti možno zrušiť a vyporiadať podľa osobitného predpisu. Spoločnou nehnuteľnosťou nie je stavba. Od pozemku alebo pozemkov patriacich do spoločnej nehnuteľnosti možno na základe rozhodnutia spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti na zhromaždení oddeliť novovytvorený pozemok (ďalej len "oddelená časť spoločnej nehnuteľnosti"). Oddelená časť spoločnej nehnuteľnosti prestáva byť spoločnou nehnuteľnosťou dňom zápisu v katastri nehnuteľností. Oddelená časť spoločnej nehnuteľnosti sa stáva spoločne obhospodarovanou nehnuteľnosťou, ak jej vlastníci nerozhodnú inak. Vznik nového pozemku patriaceho do spoločnej nehnuteľnosti nie je oddelením časti spoločnej nehnuteľnosti.

39. Odvolací súd dáva pozornosť, že vo všeobecnosti sa pojem vecná legitimácia v civilnom konaní používa pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a druhá procesná strana subjektom povinností, ktoré sú predmetom konania.

40. Aktívnu vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Pasívnu legitimáciu má tá strana sporu, ktorá je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva, o ktorej sa v konaní rozhoduje. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania a súd vecnú legitimáciu v konaní skúma z úradnej moci, teda aj v takom prípade, ak ju žiadna zo strán sporu nenamieta. Existencia vecnej legitimácie na oboch stranách sporu predstavuje predpoklad vyhovenia žalobe; absencia aktívnej alebo pasívnej vecnej legitimácie naopak vedie k jej zamietnutiu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 192/2004). Podľa záverov právnej praxe platí, že ak sa súd v rozhodnutí k vecnej legitimácii nevyсловí, neznamená to, že sa otázkou vecnej legitimácie strán v konaní nezaoberal, pričom nie je nevyhnutné, aby túto skutočnosť v rozhodnutí výslovne konštatoval (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 205/2009 zo dňa 29.6.2010, tiež nález Ústavného súdu SR III.ÚS 191/2018 zo dňa 13.11.2018).

41. V konaní bola medzi stranami spornou skutočnosť, že na pozemku registra E KN č. 98/2 je odpadový kanál vodnej stavby, ktorý vyžaduje osobitný právny režim, keďže po takejto nehnuteľnosti nie je možné jazdiť, čo je v konaní po identifikácii parciel taktiež potrebné preskúmať.

42. Podľa Čl. 4 Ústavy Slovenskej republiky, vodné toky (rovnako i nerastné bohatstvo, jaskyne, podzemné vody a prírodné liečivé zdroje) sú vo vlastníctve Slovenskej republiky s tým, že podľa ust. § 43 ods. 1 a 2 zák. č. 364/2004 Z.z. o vodách (vodný zákon) v znení neskorších predpisov, vodným tokom je vodný útvar trvalo alebo občasne tečúcich povrchových vôd po zemskom povrchu v prirodzenom koryte alebo v umelom koryte, ktoré je jeho súčasťou, a ktorý je napájaný z vlastného povodia alebo z iného vodného útvaru. Vodným tokom sú aj vody v slepých ramenách, mŕtvych ramenách a odstavených

ramenách, ak sú ovplyvňované hydrologickým režimom vodného toku, ako aj vody umelo vzduté v koryte. Vodným tokom zostávajú aj povrchové vody, ktorých časť tečie pod zemským povrchom alebo zakrytými úsekmi (odsek 1). Ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľností ako vodná plocha so spôsobom využitia pozemku ako vodný tok, je tento pozemok korytom. Ak preteká vodný tok po pozemku, ktorý nie je takto evidovaný v katastri nehnuteľností, je korytom pozemok tvoriaci dno a brehy, v ktorých odtekajú vody až po brehovú čiaru (odsek 2).

43. Čo sa týka legitimacy splnomocnení právnych zástupcov žalobcu zo dňa 5.11.2021 a zo dňa 23.9.2022, jednoznačne v konaní nie je preukázané rozhodnutie výboru o podaní predmetnej žaloby a konaní v zmysle ust. § 16 ods. 1 zákona č. 97/2023 Z.z. o pozemkových spoločenstvách, keďže výbor je výkonným a štatutárnym orgánom spoločenstva. Riadi činnosť spoločenstva a rozhoduje o všetkých záležitostiach, o ktorých to ustanovuje tento zákon, zmluva o spoločenstve alebo stanovky alebo o ktorých tak rozhodne zhromaždenie, ak nie sú zverené týmto zákonom iným orgánom spoločnosti s tým, že konštatovanie súdu prvej inštancie v znení jeho odôvodnenia v bode 31. je ale rozporné podľa tvrdenia žalovaného, keďže súd prvej inštancie uviedol, že od 3.11.2023 za výbor žalobcu koná jeho predseda A. B. B. a v čase jeho neprítomnosti ho zastupuje B. F. B., čo treba jednoznačne odôvodniť v napadnutom rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP, nakoľko z výsluchu A. B. B. zo dňa 31.3.2023 je zrejmé, že B. E. zomrela dňa XX.X.XXXX a poverenie A. B. B. zaniklo smrťou predsedníčky a Urbár dňa 31.3.2023 nemal zvoleného predsedu, keďže predsedníčka bola mŕtva a preto ju nemohol ani zastupovať a nový predseda B. F. B. je až od 11.5.2023, čo má jednoznačne tiež vplyv na aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, s čím sa treba rovnako vysporiadať v kontexte preskúmania aj ďalších uplatnených odvolacích námietok zo strany žalovaného (§ 391 ods. 2 CSP).

44. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam s odkazom na potrebu vykonateľnosti rozhodnutia súdu, vychádzajúceho z jednoznačne preukázaného základu uplatneného nároku, ako aj preskúmania vecnej legitímácie strán sporu, a to najmä aktívnej vecnej legitímácie, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nevykonal všetky dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci s tým, že vykonané dôkazy rovnako nevyhodnotil podľa ust. § 191 a nasl. CSP, čím dospel k predčasným skutkovým zisteniam a k predčasnému právnemu záveru v spore, čím svojim procesným postupom znemožnil žalovanému realizáciu procesných práv priznaných mu v civilnom procese za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov, a preto odvolací súd rozsudok zrušil v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP s odkazom na § 391 ods. 1 CSP a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

45. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 396 ods. 3 CSP.

46. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).